

В западния край на селото е намерена колективна находка от 123 антични монети от от гр. Парион на македонските царе Филип II и Александър III Велики. Южно от селото е намерена друга колективна находка от бронзови византийски монети от XII в. Югоизточно от селото, при Солу кая, има останки от кула за наблюдение на пътищата. До нея, при *Есе юрду (Исе юрт)* има развалини от укрепление.

На сегашното място селото вероятно възниква през първите векове на османската власт. Най-ранното писмено сведение за селото под името *Бююк джушлу* е от 1609 г. В друг документ, от 1666 г., името на селището е с арабизирана форма *Джешли-и кебир* ('Голямо Джешли'). Посочено е, че в селото живеят 10 семейства, плащащи данъка джизие (християни). През 1843 г. името е записано като *Чешли-и кебир* с друго име – *Кемал виран*. Към края на османската власт е известно с името *Бююк чешли*. Българите го наричат *Голямо Чочовени*. Името *Чешли* се тълкува като 'влажно място'. Според друго местно тълкуване двете села – *Голямо Чочовени* и *Малко Чочовени* – са основани от двама братя – *Голям Чочо* и *Малък Чочо*.

През XIX в. селото е изцяло турско. Д-р Поайе посочва през 1859 г., 50 фамилии мюсюлмани сунити. Тогава то е в Сливенска каза. След 1878 г. е в Сливенска околия. Последователно се води към Селиминово и Гавраилово.

След Освобождението турците се изселват. На тяхно място се заселват българи и каракачани. Днес населението е изцяло каракачанско. Родове: *Атѝпена, Ходѝжосалар, Идрѝзоолу, Казѝцѝте, Черкѝзѝте, Бербѝрови, Петкѝви, Щѝлийѝнови, Кѝкимѝкѝяна, Бѝкѝте, Каѝзарѝки* (първите, дошли тук), *Кутрѝлеви, Спѝроалар, Узунѝта*.

Останало навътре в планината, селото не се развива благоприятно и остава малко. През 1893 г. има 95 домакинства; през 1900 – 414 души; 1905 – 78 сгради, от които 8 турски, и 442 жители; 1926 – 79 сгради, 78 домакинства, 398 души; 1934 – 416; 1946 – 560; 1965 – 448; 1985 – 360, 2001 – 210 и през 2010 г. – 184 жители.

Училище има от 1897 г., днес е закрито. Читалището „Хаджи Димитър“ е основано през 1954 г. През 1998 г. е осветена църквата „Св. Георги“, първата построена в периода на прехода.

Поминъкът е животновъдство (овце и кози), овощарство, дърводобив, земеделие.

Землището на *Голямо Чочовени* е с площ от 21,4 кв. км и граничи със землищата на селата Гавраилово, Селиминово, Бинкос, Жълт бряг, Бяла. То е от планински и полупланински характер с височина от 400 до 1060 м при връх Кузойна. Почвите са излужени горски канелени.

Наименованията на местностите са предимно от турски произход.

ЖИ: *голѝмочѝчовенеѝ, голѝмочѝчовенка, голѝмочѝчовенеѝци, голѝмочѝчовенеѝче*.

МИ: *Абѝ алѝчѝ, Абѝлѝка, Айлата, Алма дерѝ, Амѝтлѝ дерѝ, Арабаджѝ*